

[Tove Jørgensen]

hvis reglen suppleres med mere nuancerede vurderinger på grundlag af oplysninger om de enkelte institutioners klienter, der er multihandicappede, klienter, der ikke kan bevæge sig alene m.v. Altså kort sagt: det, ombudsmanden efterlyser, er et funktionskriterium, som er et af punkterne i vores forslag.

Om de øvrige punkter i vores forslag vil jeg fremhæve, at pædagogerne har måttet sige stop for adskillige handicappede i de almindelige daginstitutioner. Lad mig fremhæve sagen om den lille Karl Ejner, der er blevet kastebold imellem stat, amt og kommune. Der er mange som han i overgangsperioden, og de bliver flere og flere. Nu nævnte ministeren, at her drejer det sig også om skoleområdet, og at undervisningsministeren er inde i billedet. Men vi så jo i sporetiden i onsdags, at når undervisningsministeren bliver spurgt, så henviser undervisningsministeren til socialministeren, fordi ændringsforsorgen stadig væk er under socialministerens regie. Derfor er det altså nogle problemer, som stadig væk skal behandles i socialministerens regie. Det gælder ikke mindst i overgangsperioden, hvor vi skal sikre, at der ikke er nogen, der bliver kastebold.

Nu nævnte ministeren, at de 30 mill. kr. for 1978 blev videreført med 42 mill. kr. i år. Ja men det sker efter klienttal, og det er netop det, organisationerne gør opmærksom på, at disse klienttal holder ikke, for der er tale om et meget, meget tungere og mere plejekrævende klientel. Derfor duer den 20 års regel ikke; der må andre ting til.

Hr. Taanquist nævnte, at der var sket store forbedringer i de sidste 20 år. Det er nu en flot bemærkning, for det, vi har set siden 1970'erne, er jo den ene nedskæring efter den anden. Det er jo det, der har skabt mange af problemerne, samtidig med at der er sket en udslusning af de bedst fungerende klienter. Det har betydet, at vi har en meget, meget stor personalemangel, og det fremgår også af ombudsmandens seneste rapport, at det stadig væk er tilfældet.

Hr. Jørgen Junior mente, vi var for sent på den, at det var urealistisk. Ja, det kommer an på, hvordan man ser på det, for hvis man vedtager dette som en erklæring, man vil leve op til og sætte penge på, og erklærer sit ansvar fra statens side, at dette er det, vi skal gå ud fra, så vil man heller ikke gå ind i disse nedskæringer, og så vil man også i udbyg-

ningsplanerne kræve, at der skal være en anden standard end den, man nu fremskriver efter, og som kører på et forkert klientgrundlag.

Hr. Henrik Toft sagde, hvad jeg er enig i, at man skal ikke gå videre med integreringen, end hvad vi kan holde til. Det er netop det, der gav sig udtryk i vores holdning til Irlandsvej. Det er jo sådan, at Irlandsvej kunne ikke undværes. De forhold, der er beskrevet på Ebberødgård – hvor Ebberødgård nu bliver aflastet med et par hundrede pladser i løbet af rimelig kort tid – har vist, at Irlandsvej har været nødvendig. Det er desværre ikke nok, for der bliver 600 mennesker tilbage på Ebberødgård i utidssvarende bygninger, som også skal tilgodeses.

Det blev nævnt, at vi ikke skulle udbygge utidssvarende institutioner og de store centralinstitutioner. Det var vist hr. Taanquist, der sagde det. Jeg vil lige gøre opmærksom på bemærkningerne, hvor vi netop siger, at hovedvægten ikke skal lægges på modernisering af utidssvarende bygninger, men at vi tværtimod satser på, at der skal udbygges pensionater og kollektivboliger, således at også udslusede ændringsforsorgen får nogle rimeligt trygge omgivelser. Der er altså ikke i forslaget noget om, at vi kun skal satse på store centralinstitutioner.

Det er ikke rigtigt, når fru Karen Thurøe Hansen siger, at i finansloven er der ikke tale om forringelser, for fru Karen Thurøe Hansen har også fået henvendelsen og har set, at der stadig væk er tale om forringelser på knap 17 mill. kr. i forhold til finansåret 1978.

Det glædede mig, at fru Yvonne Herløv Andersen siger, man stadig i CD er enig i sigtet. Videre siger fru Yvonne Herløv Andersen, at hun ikke længere er så nervøs for udlægningen. Ja, det kommer jo an på, hvor man befinder sig henne, for det er netop vigtigt, på hvilket grundlag beregningerne skal foregå, på hvilket grundlag man skal lave udbygningsplanerne, og hvilket budgetgrundlag man skal arbejde videre efter. Det er det, vi har ment var meget, meget nødvendigt at få præciseret, at vi ikke kan være tilfreds med, at man udlægger forsorgen med en standard, der simpelt hen er på eksistensminimum.

Når vi kigger på sådan noget som bygninger, så står der i ombudsmandsrapporten fra